

Den næste Sag paa Dagsordenen var:

Valg af 15 Medlemmer til et Udvalg angaaende Forslag til Lov om Ændringer i Lov Nr. 155 af 8. Juni 1912 om Arbejde i Bagerivirksomheder og Konditorier.

Valgt blev: *L. D. Rasmussen, Chr. Hansen, P. Christensen, Helga Larsen, Ivar Berendsen, Elna Munch, Kristiansen, Valdemar Nielsen, Jensen-Sønderup, N. Johan Laurson, N. C. Jensen, Rasmus Nielsen, Stengaard-Kirkegaard, Pitzner og Birch.*

Den næste Sag paa Dagsordenen var:

Første Behandling af Forslag til Lov om Tillæg til Lov af 12. September 1919 om Statens Tjenestemænd. (Overformynderiet).

(Lovforslaget findes i Tillæg A. Sp. 4939).

Formanden: Denne Sag kan kun med Tingets Samtykke behandles i Dag; men hvis ingen gør Indsigelse, betragter jeg Samtykket som givet. (Ophold). Det er givet.

Sagen sættes til Forhandling.

Søren Svendsen: Dette Lovforslag, som nu endelig er kommet til Behandling her i Tinget, har for saa vidt været ventet længe, som det er længe siden, der fra Lønningskommissionen blev gjort Indstilling til det høje Ministerium angaaende Overformynderiets Tjenestemænds Lønningsforhold, og jeg kan egentlig ikke se, der har været nogen Grund til at vente saa længe med det, i Særdeleshed da de Ændringer, der i Ministeriet er foretagne i Lønningskommissionens Udkast, ikke er ret gennemgribende. Nu har vi ialtsaa endelig faaet Lovforslaget, og jeg haaber da, at Rigsdagen vil gøre sit til, at det kan blive gennemført snarest muligt og i en saa tilfredsstillende Form som muligt. Imidlertid kan jeg ikke føje den højtærede Justitsminister i at tage særlig velvilligt paa de Ændringer, som Ministeriet har

foretaget i Kommissionens Forslag, idet jeg mener, at den Skikkelse, Forslaget havde fra Kommissionens Haand, var meget bedre end den nuværende.

Overformynderiet, som jo er en underlig Institution med Hensyn til dets Tjenestemænds Stilling, skal jeg ikke omtale vidtløftigt ved denne Lejlighed. Det har hidtil været noget for sig, har selv bestemt sine Tjenestemænds Lønninger og Arbejdsvilkaar, og det har i det hele taget været en særdeles gunstig Institution for nogle af Statens Tjenestemænd. Der er nemlig det mærkelige Forhold, at en stor Del af Overformynderiets Tjenestemænd samtidig er Tjenestemænd i Staten, særlig i Ministerierne, og det har været en behagelig Stilling for disse Mennesker, idet de har kunnet oppebære fuld Løn med alle Tillæg baade i Ministeriet og i Overformynderiet, et Forhold, som jeg for øvrigt mener er ganske utilstedeligt. Dette kommer vi imidlertid ogsaa bort fra, hvis det foreliggende Lovforslag gennemføres. Naar man ser, at en saa stor Mængde Statstjenestemænd tillige har haft Stillinger i Overformynderiet, og der paa staaes fra Overformynderiets Side, at disse Tjenestemænd har udført akkurat det samme Arbejde som de Tjenestemænd, der ikke havde anden Beskæftigelse end den i Overformynderiet, faar man Fornemmelsen af, at Arbejdet dernede dog ikke har været saa overordentlig stærkt, og af, at de stakels Tjenestemænd, som vi har hørt var saa overbebyrdede i Ministerierne, at de var lige ved at daane ved det meget intensive og meget langtrukne Arbejde, dog, naar de samtidig kunde bestride en Embedsstilling af lignende Art i Overformynderiet lige saa fyldestgørende som de, der ikke havde andet Arbejde, ikke har været saa udasede, naar de fra Ministeriet gaar ned i Overformynderiet. Derfor mener jeg, at der ved Gennemførelsen af det foreliggende Lovforslag med Tiden maa kunne ske en ganske betydelig Indskrænkning i Antallet af Tjenestemænd i Overformynderiet. Jeg kan ikke tro, at de der har haft saa fuld Beskæftigelse, som man absolut maa forlange, naar de bliver optaget paa Tjenestemændsloven og faar de fulde Lønninger. Der foreligger heller ikke i de Oplysninger, der ledsager Lov-